

Paladsteatret havde iaites Premiere paa Carl Th. Dreyers Filmatisering af Herman Bangs „Mikaël“ og et Publikum, som talte ualmindelig mange „litterære“ Navne, havde fyldt det store Teater.

Hvorvidt „Mikaël“ blev en kunstnerisk Sejr, vil der sikkert være yderst delte Meninger om. At Filmen imidlertid baade greb og interesserede Publikum, er hævet over enhver Tvivl.

Man kan indvende, at den tyske Bearbejdelse i mange Detailler var saare afvigende fra sit litterære Forbillede, men den fremkaldte dog en Stemning, som ikke laa meget langt fra den, man gribes af ved at læse „Mikaël .. om Filmen overhovedet kan gøre mere i et Kammerespil er omtvisteligt, og er ikke alene denne Magt over et Kæmpe-teaters Tusinder en Sejr, som vi maa bøje os for

Først og fremmest sejrede Benjamin Christensen.

Hans Udførelse af Mesterens Rolle og hans Skildring af den store Kunstners trofaste, ulykkelige Kærlighed til Plejesønnen Mikael var en Præstation af saa høj kunstnerisk Rang, som det kun er de faa udvalgte indenfor den stumme Kunst givet at yde. I Døds-scenen, hvor en Række pragtfuldt fotograferede Nærbilleder viste os hans smertefortrukne Ansigt, indtil det i Dødsøjeblikket glattes ud i et Smil, opdagede vi, hvor stor en Kunstner vi i Virkeligheden ejer i Benjamin Christensen.

Ringest var den unge Slezak som Mikael der kun blev et karakterløst Glansbillede.

Som Prinsesse Zamikow, den skønne russiske Prinsesse som bliver hele Dramaets Aarsag, saa vi Nora Gregor, som vi en enkelt Gang før har mødt paa det hvide Lærred

Eric.